

שבת

ירושלים	מוצ"ש ר"ת	הדה"נ
8:50	8:14	6:57
8:47	8:16	7:13
8:48	8:18	7:05
8:45	8:14	7:11
9:24	9:00	7:51
10:07	10:02	8:24

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

שבת נאך שבועות

שבת היא מלזעוק

בזמן האחרון התבשרנו במערכת בבשורה טובה ומשמחת, ומרגישים אנחנו זכות לחלוק בשורה זו יחד עם אלפי ורבבות קוראינו הנאמנים.

המדובר באחד שקיבל על עצמו לחזק בזיכוי הרבים את ענין ריבוי כבוד השבת ובשימת דגש על הפסקת מלאכות ביום שישי בשעה מוקדמת יותר מהרגילות, וזאת על פי עצת וברכת גדולי הדור שליט"א שאמרו כי בסייעתא דשמיא על ידי דבר זה יזכו לראות ישועה גדולה בענין שבו נזקקו לישועה.

ואכן, לאחר תקופה מאד שהחלו בענין זה, התבשרנו בבשורה המשמחת, כי אכן זכו לישועה ברורה בחסדי ה'.

בשורה משמחת זו, מעודדת אותנו להמשיך הלאה בפעולותינו בהוצאת והפצת עלון זה, המיועד בדיוק למטרה נשגבה זו. והגנו שבים וקוראים לכלל הציבור שיראו לעצמם ליזכות להשתתף עמנו בדבר נשגב זה, ולראות אף הם עין בעין בישועת ה' במהרה.

שהוא יום אחד בלבד, אף בזמן שקידשו על פי הראייה, נדיר היה שייצא החג בשבת, מתי איפוא הראו הכהנים בחג השבועות את הפלא הגדול שהלחם חם בשעת סילוקו כמו בשעת סידורו?

עונה על כך הרדב"ז בתשובותיו, כי עולי הרגלים בחג השבועות, היו מתעכבים עד לאחר השבת שלאחר החג, כדי לראות את הנס הגדול.

נמצא אם כן, שלשבת שלאחר החג, עדיין יש שייכות לחג, שעדיין כל עולי הרגל שהו בשבת זו בירושלים.

*

צדיקים היו מבארים אימרה זו, כי השבת היא הכלי שאוצרת את הברכות וההשפעות שבאו בימים שקדמו להם, וכך אכן השפעות החג שעברנו, מתקיימות בשבת זו שאחרי החג, והוא איפוא פשר הביטוי שהשבת היא עדיין שבועות, כי היא המקיימת ואוצרת בקרבה את הברכה של החג.

לא לחנם, פרשת נשא שהיא הפרשה הארוכה ביותר בתורה, צמודה היא לחג השבועות, שכן אם רוצים לאצור את ההשפעות הברוכות שנושא עמו החג, צריכים ליצור כלי לכך, והכלי הוא התורה, והכלי הטוב ביותר לכך הוא ביום השבת. החיבור של התורה והשבת, שהוא חיבור חזק ואמיץ, מביא לכך שבשבת זו נוכל ליזכות לקבל את ההשפעות החג שעבר עלינו לטובה.

של השבת שאחרי השבועות, שדווקא כלפיה אנו מתבטאים שיש לה שייכות עדיין לחג השבועות?

חסידים מספרים, כי המהרש"ם מבערז'אן, גדול פוסקי דורו, שהיה נוסע להסתופף בצילו של הצדיק מטשורטקוב, בנו של הרבי מרוז'ין, נשאל פעם בעת שהותו בטשורטקוב בחג השבועות ובימים שלאחריהם, על כך שהרבי נוהג כל שנה בשבת שלאחר חג השבועות לחזור על אימרה זו, מדוע אומר הוא כן רק ביחס לחג השבועות, מדוע אינו אומר כך על השבת שלאחר חג הפסח או חג הסוכות כי השבת היא עדיין חג הפסח וחג הסוכות?

ענה להם המהרש"ם, שכן מצינו בגמרא (חגיגה כו, ב) שבשלש רגלים היו הכהנים מגביהים את השולחן ומראים אותו לעולי רגלים להראות להם את הנס שלחם הפנים נשאר חם כמו בשעת סידורו על השולחן, והיו אומרים להם, "ראו חיבתכם לפני המקום, שסילוקו כסידורו".

מבואר מדברי הגמרא שהזמן שהיו עושים כן, היה בשבת בעת שסילקו את לחם הפנים מעל השולחן, ואז הראו הכהנים לעם שהלחם שמונח על השולחן משבת קודמת, ונאפה כבר מערב שבת קודמת, חם ורותח כאילו זה עתה הונח על השולחן לאחר האפיה.

נשאלת איפוא השאלה, מילא בסוכות ובפסח תמיד יש שבת, כך שבשבת שבחג הראו הכהנים לעם את הפלא הגדול. אך שבועות

מובא בשם כמה מצדיקי החסידות, שאמרו פתגם באידיש בשבת שלאחר חג השבועות: "שבת נאך שבועות - שבת נאך שבועות".

משמעות הפתגם הוא כך, בשפת האידיש למילה "נאך" יש שתי משמעויות, משמעות אחת מלשון "אחרי", ומשמעות נוספת מלשון "עוד" או "עדיין". בחלק מניבי הדיבור בשפת האידיש, יש אמנם חילוק בהגיית התיבה, בעוד כשאומרים אותה ביחס למשמעות "אחרי", מבטאים אותה בקמץ סגורה, וכשאומרים אותה ביחס למשמעות "עוד" או "עדיין" הרי זה בהברה סגורה. אך ברבים מהניבים, אין כל חילוק בין משמעות הגיית המילה, שיש לה שתי משמעויות.

וכך כאשר אומרים "שבת נאך שבועות" יש לכך שתי משמעויות, אחד שהשבת היא אחרי שבועות, ומשמעות נוספת שהשבת היא עדיין שבועות. ועל זה היו ממליצים הצדיקים, שרגילים לקרוא לשבת זו "שבת נאך שבועות" במשמעות שהשבת היא אחרי שבועות, אכן יש בכך משמעות נוספת, שהשבת שאחרי חג השבועות, היא עדיין חג השבועות.

מה משמעות הביטוי?

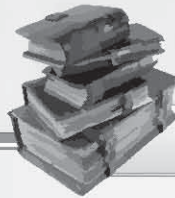
זה הרי יודעים אנו, כי לחג השבועות יש תשלומין במצוות עליה לרגל והבאת קרבנות הרגל עד שבעה ימים אחר הרגל, ומחמת כן אף נוהגים ברוב תפוצות ישראל שלא לומר תחנון בימים אלו שהם ימי הקרבת קרבנות החג. אבל מה המשמעות

לשון חכמים

כשהיא מדלקת את הנר בערב תזהר בנפשה להדליק מבעוד יום שהשמש נראית, ואם פושעת בנפשה להדליק אחר שקיעת החמה הרי היא מחללת את השבת ואוי לה ולנפשה, וביום המעונן אם יש שום ספק אם שקעה החמה אז תניח לשפחתה להדליק. **ומצוה גדולה שלא תאחר להדליק כדי שלא תצטרך נכריה או ישמעאלית להדליק, אלא תדליק היא בעצמה מבעוד יום, ולא על ידי שפחתה ואפי' הם יהודים ולא על ידי חברתה שתטול היא שכר המצוות, ותברך ב' א' י' א' מ' ה' א' ק' ב' ו' להדליק נר של שבת, ותתפלל באותה שעה על בניה שיהיו יראי השם ומצליחים בתורה ובמצוות, ותאמר יהי רצון שיהיו בני מאירין את העולם בתורה ובמצוות וביראת שמים, מפני שתפלה זו נאה להתפלל בשעה שהדליקה את הנר של מצוה, שנאמר כי נר מצוה ותורה אור.**

הלכות נדה מיוחס לרמב"ן

פניני הלכה

שאלה: אדם שמחמת אונס לא הניח תפילין ביום שישי, ובא לפניו תפילין לאחר שכבר קיבל עליו שבת מבעוד יום, האם עליו להניח תפילין בזמן זה? שאלה נוספת, אם רוב בני העיר כבר קיבלו שבת והוא עדיין לא קיבל שבת, האם יניח תפילין?

תשובה: בשני המקרים יניח תפילין בצניעה ללא ברכה ויקרא בהם קריאת שמע ומייד יחלוץ אותם.

נימוקים: בשולחן ערוך (אורח חיים ל, ה) הביא את דעת התרומת הדשן שאדם שהתפלל ביום חול תפילת ערבית מבעוד יום עד שלא הניח תפילין, לא יניחם לאחר מכן. וביאר המשנה ברורה, שהוא אפילו כשעוד היום גדול ולאחר פלג המנחה, לפי שכבר עשאו לילה בתפילת ערבית. אך הביא המשנה ברורה שהאחרונים הסכימו להלכה שמחוייב להניח תפילין ללא ברכה כל זמן שהוא קודם צאת הכוכבים. מכאן אפשר להסיק לגבי המקרה הראשון כשהוא עצמו כבר קיבל שבת, שאם עדיין לא הניח תפילין, יניחם בלא ברכה, כפי שכך הדין לגבי לילה שאינו זמן תפילין. אמנם, היה מקום לומר ששבת חמורה יותר מלילה רגיל לגבי זמן תפילין, ולכן היה נראה שכאן כולם יודו שלא יניח, אבל מדברי הפוסקים מתבאר שאף קבלת שבת קודם זמנה אינה דוחה מצוות שהיה מחוייב בהם אם לא היה מקבל את השבת.

במקרה השני בו בני העיר כבר קיבלו שבת, והוא עדיין לא התפלל קבלת שבת וערבית, שהדין הוא שהוא נגרר אחריהם, והרי זה אצלו שבת, אין זה דומה לכל לילה שאם בני העיר התפללו ערבית והוא עדיין לא התפלל שמניח בברכה, כיון שכאן כבר התחיל גם אצלו שבת, ושוב יתכן שיש במעשיו סתירה לשבת שכבר חלה עליו, ולכן יניחם בצניעה ללא ברכה ויחלצם מיד לאחר גמר החיוב.

מקורות לעיון: ט"ז או"ח תר, ב ומטה אפרים שם. שו"ת שבט הקהתי ה, מט.

פרשת השבת

**ביום השביעי נשיא לבני אֶפְרָיִם
אֶלְיָשִׁמֶע בֶּן עֲמִיהוּד.**
(מג, ו)

זירא יוסף וגו' ויאמר לאשר על ביתו הבא את האנשים הביתה וטבח טבח והכין (בראשית מג, טז), והרי אין דרך המלכים להכין מיום לחבירו, אמר רבי יוחנן שבת היתה שנאמר 'והכין' ואין והכין אלא שבת, שנאמר 'והיה ביום הששי והכינו', אמר לו הקב"ה, אתה שמרתה את השבת עד שלא נתנה, חיך שאני עושה שכן בניך יהיה מקריב בשבת, מנין ממה שקראו בענין ביום השביעי נשיא לבני אפרים.

מה פשר הדבר? וכי רק יוסף שמר את השבת, הלא כל השבטים וכל בני ישראל שמרו את השבת אף קודם שניתנה? ועוד, מה השייכות של שמירת השבת של יוסף שלכן שבט בנו אפרים יקריב את קרבן הנשיאים בשבת?

אלא - מבאר בספר בד קודש - כיון שהתורה מפרשת שיוסף הצדיק שמר את השבת אף במצרים, ומפרטת התורה שאף הכין את סעודותיו קודם לשבת ולא הניח למשרתיו לעשות לו דבר בשבת, הרי זה מוכיח שיוסף שמר את השבת בתכלית השלימות, ולכן דווקא בו מודגש ענין זה.

קרבנות הנשיאים באו כדי להנחיל את השפעת נשיאי השבטים בתוככי בית המקדש כל אחד כפי דרכו, כפי המבואר באריכות במדרש בפרשת השבוע. הנשיא המקריב ביום השבת, בא להשפיע את השפעת קדושת השבת בתוך עבודת המקדש שמשם יוצאת השפעת הקדושה לכל ישראל. אין מתאים לכך יותר מאשר נשיא שבטו של יוסף, ששמר את השבת בשיא השלימות אף במצרים, וקדושת השבת השפיעה אצלו בשלימות לדורות הבאים אחריו.

אמרת השבת

בזמירות שבת אומרים "תנו שבח ושירה, לא-ל אשר שבת ברא, ולנו בו נתן תורה".

מה השבח המיוחד על כך שהשבת ניתנה דווקא ביום השבת? וכי אם היה ניתן ביום אחר לא היו צריכים לתת על כך שבח ושירה?

פירש האדמו"ר רבי אברהם אייגר מלובלין, בנו של רבי לייבלי אייגר זיע"א, שהשבת יש בה כח קביעות, שעל אף שהיא מסובבת בששת ימי המעשה, ולפניה ולאחריה טרוד האדם בטירדות שונות, מכל מקום כשאדם קובע את יום השבת לעסוק בו בתורה בכל זמנו הפנוי מעבר לתפילות וסעודות השבת, הרי זמן זה משפיע על כל השבוע שהוא נעשה מרום יותר ומחובר אל הקדושה, וכך על אף שיום זה שכולו רוחניות בטל במיעוט שאר הימים שבהם רוב היום עוסקים בענייני גשמיות, יש ליום זה השפעה ברוכה על כל הימים.

מהיכן נובע כח זה ליום השבת? רק משום שבו ניתנה התורה, ועל ידי כך נקבעה התורה והתאחדה עם כח השבת, ובשל כך כשאדם קובע את יום השבת ללימוד התורה, הרי זה נקבע ונחקק בנפשו אף לשאר ימות השבוע.

שבט מיהודה יתרו תרע"א

מעשה לשבת

הכסף שהוחזר

נכנסתי לבית מדרשו של הגאון רבינו אליהו מוילנא בשעה שהזכיר את מאמר רבותינו 'גדולה הכנסת אורחים יותר מקבלת פני שכינה', והוסיף לבאר אותו בהזכירו מאמר חז"ל אותו אנו אומרים בעת קידוש לבנה, 'אלמלא לא זכו בני ישראל להקביל פני אביהם שבשמים אלא פעם אחת בחודש דיים', ואילו מצוות הכנסת אורחים זמנה הוא בכל יום, בכל עת שבא אורח לפנינו, ולכן גדולה הכנסת אורחים יותר מקבלת פני שכינה. עכשיו שזיכיתי אני במצווה גדולה זו, וכי אמכרנה בכספי?"

רבי ישעיה מוהעיירה זוכוביץ', שלא היתה אלא כפר קטן, היה נודע כסוחר עשיר וירא שמים, ולו אכסניה גדולה, ובה היה נוהג לארח את כל עוברי הדרך.

פעם אחת בערב שבת אחר חצות, עברו דרך עיירתו כמה סוחרים מבני ישראל שנסעו בעגלתם חזרה מהיריד לעירם. רבי ישעיה יצא לקראתם וביקשם להישאר בכפר ולשבות אצלו.

הסוחרים האלה לא הכירו את רבי ישעיה, וסירבו להיענות לבקשתו, בטוחים היו כי כוונתו להרוויח מהם שכר אכילה ולינה, ומה להם ולכפר, רוצים הם להגיע לעירם ולשבות שם את שבתם.

הוסיף רבי ישעיה ואמר להם, שאף את הגלגל נותן הוא להם במתנה, אבל בקשה אחת לו אליהם, מכאן ואילך יזהרו ויקפידו שלא לנסוע בדרך בערב שבת לאחר חצות.

זהובים לכל אחד. המחיר אולי יקר, אך במחיר זה תוכלו לבקש את המאכלים הטובים ביותר ללא כל הגבלה, ולהרגיש בנוח לקחת מכל אשר תחפצו.

הפציר בהם רבי ישעיה ואמר להם: הרי ערב שבת היום, והדרך לעיר עוד רחוקה, מוטב שתשבתו אצלי, בחדרים המרווחים שבבית האכסניה שלי, יש גם ברשותי בשר ודגים וכל מטעמים ואיכלו אצלי את סעודות השבת, ולמה לכם להתעייף בדרך ולהגיע לעיר עם כניסת השבת? אבל עם כל הפצרתם, סירבו הסוחרים להיענות לבקשתו, והמשיכו בדרכם.

הסוחרים הסכימו לדבריו וקיבלו על עצמם מכאן ואילך לא לנסוע בדרך בערב שבת אחר חצות היום, אך שאלו אותו אם אכן אינו רוצה כסף עבור הכנסת אורחים, למה זה ביקש מהם לפני השבת את מחיר האכסניה?

הסתכלו הסוחרים זה בזה, ומבט פניהם אמר: הנה זה מה שחשבנו, כל כוונת הכפרי הזה להשאיר אותנו אצלו הוא כדי להרוויח עלינו. אך הרבה ברירה לא היה להם, והסכימו להישאר אצלו.

כאשר היו באמצע הדרך, לפתע נשבר גלגל אחד מהעגלה. העגלון מיהר לחזור ברגל לכפר, ופנה אל רבי ישעיה וביקש ממנו למכור לו גלגל בשביל עגלתו. רבי ישעיה נתן לו גלגל, ואמר לו שימהר להחזיר את הסוחרים לכפר, שהרי עוד זמן לא רב תשקע השמש, וכבר אין כל תקווה להגיע לעיר לפני השבת.

ענה ואמר להם רבי ישעיה: רציתי שתאכלו בלי בושה ותדרשו מה שאתם רוצים, ובשביל כך קבעתי לכם מחיר יקר, כדי שתאכלו לשובע.

בידעם כי משלמים הם מחיר יקר, ביקשו ודרשו מאכלים ומשקאות מהמשובחים ביותר, ורבי ישעיה אכן נתן להם את הכל כפי שסיכם עמם.

אנוסים היו הסוחרים איפוא לחזור לכפר ולהכנס לבית אכסנייתו של רבי ישעיה. פנה רבי ישעיה ואמר להם: בתור פונדקאי איני אוהב לעמוד על המקח לאחר השבת, ולכן אני מסכם את הדברים כבר עתה, שלוש סעודות לשבת ומחיר לינה, יעלה לכם חמשה

רבי ישעיה זה היה צנוע והסתיר את ידענותו בתורה, ואנשים סברו שאינו אלא איש פשוט, אך האמת היא שהיה תלמיד חכם גדול, ואת כל לילותיו היה מקדיש ללימוד התורה באין רואים. וכשנפטר רבי ישעיה, קרע עליו הגר"א קריעה בבגדו, והספידו.

ביום ראשון עם אור הבוקר, השכימו לצאת לדרך, וכל אחד הניח חמשה זהובים לפני רבי ישעיה, בהוספם עוד שצריכים הם הרי לשלם גם על הגלגל שלקחו ממנו, ושאלו אותו למחיר הגלגל.

רבי ישעיה הפתיע אותם, והחזיר להם את כל הכסף, באמרו שהלילה לו לקבל מהם אף פרוטה אחת. וכאן הוסיף ואמר להם: "אני אינני למדן, כפרי פשוט אני, ואין אני יודע מתן שכרם של מצוות, אבל פעם אחת

זכריהם הם זכרונם

הגאון רבי יצחק יעקב ווייס - בעל ה"מנחת יצחק" - י"א סיון תשמ"ט

מגדולי פוסקי הדור היה הגר"י ווייס זצ"ל ששימש בקודש במשרה הרמה כגאב"ד עיר הקודש ירושלים, ומוכר בעולם התורני בפסקיו הבהירים שנוסחו בסדרת ספריו "מנחת יצחק".

נשאל המנחת יצחק במנהג ירושלים שמדליקים נרות ארבעים דקות לפני השקיעה, ומבואר בשולחן ערוך שאחר קבלת שבת אי אפשר עוד להתפלל מנחה, וכן מבואר שהמדליק מבעוד יום צריך לקבל עליו מיד שבת, ואם כן אנשים המדליקים נרות שבת, כגון בחורי ישיבה, לא יוכלו לאחר מכן להתפלל מנחה, כיון שמדליקים בעוד היום גדול וצריכים לקבל עליהם שבת בהדלקה זו.

והשיב (מנחת יצחק ט, כ), שכל הטעם שמי שמדליק מבעוד יום צריך לקבל עליו שבת מיד לאחר מכן, הוא כדי שיהיה ניכר שהדלקה זו היא לכבוד שבת. ואם כן בירושלים שהמנהג הוא להדליק נרות שבת בשעה זו, אף שהיום עוד גדול, אין צורך לקבל עליו שבת מיד, כיון שניכר בהדלקה שהיא לכבוד שבת, ולכן יכולים להתפלל מנחה אף לאחר ההדלקה. אולם נשים המקבלות שבת בהדלקת הנרות, הן צריכות באמת להתפלל מנחה לפני הדלקת הנרות.

ה'מנחת יצחק' זצ"ל

יְלָדֵי הַשָּׁבֶת

יְלָדִים יְקָרִים!

פָּלְנוּ חֲגֵגְנוּ הַשָּׁבוּעַ אֶת חַג הַשָּׁבוּעוֹת, בְּרַב חֲדָוָה וְשִׂמְחָה, כְּפִאוֹת וְכִיָּאָה לְיוֹם גְּדוֹל וְנִשְׁגָּב זֶה, שֶׁהוּא יוֹם מִתְּנַן תּוֹרַתְנוּ.

בְּתוֹרַת הַקְּדוּשָׁה מְסַפֵּר, שְׁלֹאֲחֵר מִתְּנַן תּוֹרָה, צָוָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִשָּׁה בְּבִינוּ, שְׂיֵאמֹר לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל, "שׁוּבוּ לְכֶם לְאֶהֱלִיכֶם".

הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים מְבַאֲרִים, כִּי פָּלַל יִשְׂרָאֵל הָיָה בְּמִדְוָה גְבוּהָה בְּיִתְרָה בְּזֶמַן מִתְּנַן תּוֹרָה, בְּלֶם הָיָה נְבִיאִים, כְּאוֹ מִחֲזוֹת אֱלֹהִים וְנִשְׁגָּבִים בְּיִתְרָה, וְהִסְפִּיקָה מִהֶם כָּל

הַבְּחִירָה לְבַחֵר בֵּין טוֹב לְרָע, וְכָל זֶה מְתֵם פְּסָקָה, כְּפִי שְׂמֵרַחֲיָבִים עַל כָּךָ חַז"ל בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת.

לְפִיכָךְ הִצְבֵּךְ מִשָּׁה בְּבִינוּ לְהוֹדִיעַ לָהֶם, שְׂשׁוּבוּ לְאֶהֱלִיכֶם וְלְדַרְגָתֶם הַיּוֹמִיּוּמִית, בֵּינוֹן שְׂעֵקֶר הַמְּטָרָה הוּא לֹא מְתֵי שְׂאָדָם מְרַגֵּשׁ גְבוּהָה גְבוּהָה, אֲלֵא דַּקָּא בְּנִסְיוֹנוֹת הַיּוֹמִיּוּמִיִּים.

כְּעֵת כְּשֶׁעֲבַרְנוּ אֶת הַיָּמִים הַמְרוֹמָמִים שֶׁל יָמֵי סְפִירַת הָעֶמֶר, שְׂהַסְתִּימוּ בְּיוֹם הַנְּעֻלָּה וְהַמִּיחָד - חַג הַשָּׁבוּעוֹת, כְּשֶׁחֲזָרִים לְשִׁנְיָה וּמִתְחִילִים אֶת יָמֵי הַסִּיּוֹן, דַּקָּא עֲכָשׁוּ הַזֶּמַן לְהַתְחַזֵּק בְּשִׂמְיִרַת הַתּוֹרָה וְהַמְצִוּוֹת.

בְּרֵאשׁ וּבְרֵאשׁוֹנָה, כְּשֶׁמִּגִּיעַ יוֹם שְׂשֵׁי אָרְבָּה וְקִיָּצִי, עָלִינוּ לְמִלְאוֹת יוֹם כְּזֶה בְּתַנְיָן רוּחָנוּ, כְּדֵי שְׁנוּכַל לְהַפְגִּים לְשָׁבֶת בְּצוּרָה מְרוֹמָמִת. דַּקָּא עֲכָשׁוּ, זֶה הַזֶּמַן.

שָׁבֶת שְׁלוֹם וְחַג שְׂמֵחָ.

משל ונמשל

כתב הרמ"א (סימן ש"ז) שבני אדם שסיפור שמועות ודברי חידושים עונג הוא להם, מותר לספרם בשבת כמו כמו בחול.

משל למלך שהיו לו מדינות רבות ועבדים לאין מספר, וציוה המלך לעשות יום משתה ושמחה לכל שריו ועבדיו, וכל מי שיבוא למשתה ינתן לו כל רצונו ומשאלותיו כדי שיוכל להתענג בעל העינוגים. כמובן שרבים באו, ולכל אחד היתה משאלה אחרת, זה ביקש כלים חשובים ומיוחדים, ומשנהו ביקש מעדני מלך מיוחדים, וכך כל אחד קיבל את משאלתו.

היה שם איש אחד סכל וחסר לב, והוא היה איש צרוע, והיה מתגולל באשפה מחמת צרעתו, וכשנשאל איזה דבר הוא רוצה, ביקש שינתן לו שני משפלות של זבל לא יקר, כדי שיתכסה בהם ויתקרה מצרעתו. לעגו עליו עבדי המלך ואמרו, שוטה שבעולם, היה לו לבקש מאת המלך שיצוה לרופאים לרפאות אותך מצרעתך, כלום חסר בבית המלך רופאים מומחים ורפואות מכל הסוגים. אך המלך כששמע על בקשתו, אמר כי אין לשנות בשבילו את החלטת המלך, וינתן לו כפי אשר בחר, ואם בזה הוא בחר, הרי שזהו עידונו.

הנמשל מובן, יום השבת הוא יום המלך שבו אפשר להתענג מכל מה שיש למלך, והסכל שנהנה מסיפורי מעשיות הרי שזה הוא העונג שלו, ובזה שיתגולל.

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.
לזיכוי הרבים נא הדפיסו
והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,
ולהערות הצעות ותרומות
yismechu@yismechu.com

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון
תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של
הילד משה יעקב בן יונה
בתוך שאר חולי ישראל

מסייעים להפיץ את אור השבת ורואים ישועות

גדולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים ברפואות, ישועות,
פרנסה, וכל מיילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"נ, וכן לפרסום בעלון: 052-7636030